

Лора Лазар

УБИЕЦ НАЗАЕМ

София, 2013

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Лора Лазар, автор, 2013
© Издателство „Изток-Запад“, 2013

ISBN 978-619-152-177-7

ЛОРА ЛАЗАР

УБИЕЦ
назаем

1

Двамата мъже бяха на различно разстояние от обекта. Силния погледна часовника си и прошепна в слушалката:

- Докладвай!
- Вълчицата е вече в стървилището – отвърна вторият мъж, по прякор Магарока. Той бе значително по-близо до целта.
- Видимост?
- Отлична.
- Време?
- Двайсет секунди... Изчакай така... Произведен е изстрел...
- Резултат?
- Момент... Резултат – нула.
- Засегнати?
- Не.

2

Бледият цвят на лицето ѝ напомняше за бебешко дупе, овално в пудра. Леко издадената напред брадичка се беше удължила поне със сантиметър и ѝ придаваше вид на любопитна хрътка. Големите тъмносини очи с почернени мигли затвърждаваха това впечатление. Косата ѝ приличаше на разпиляна по улицата есенна шума с нюанси от светлорусо до наситено кестеняво и тук-там с искрящите спирали на включен кислород. Ива заключи, че отражението ѝ напълно отговаря на самотния образ на една бездомна кучка, която скоро щеше да навърши тридесет.

Въздъхна шумно и отвърна очи от огледалото зад щанда. Небрежно пхна няколко портокала в кошницата и продължи да обикаля, без да задържа поглед вър-

ху изложените стоки. Не ѝ се излизаше от магазина. Тя застана под климатика и притвори очи в очакване да я обгърне уютна топлина. Не се получи. Топъл вятър се уви около нея, но не ѝ донесе никакви асоциации за домашно огнище или майчина ласка.

Ива се огледа и не се изненада, че е сама сред рафтовете. Все пак минаваше полунощ. Тя се престори, че не забелязва любопитните продавачки, които не откъсваха поглед от нея, готови да натиснат паник-бутон, ако реши да открадне нещо. Може би си въобразяваше. По-скоро знаеха коя е, въпреки че едва ли биха я признали за тяхна колежка. На отсрещния ъгъл на улицата се намираще сексшопът на Ива с претенциозното название „Към върха“. Жените прикриваха недоверието си към нея с многозначителни погледи, но на Ива не ѝ пукаше. Провинциалното лицемерие към секса не я дразнеше, стига да не пречи на бизнеса ѝ.

Ива направи последна обиколка между рафтовете, плати на касата и застана до входната врата на магазина. Взря се през стъклото навън. Ако сега пристъпи през вратата, ще я отнесе. Вятърът, дъждът или светкавицата. Изчака да отmine тътенът от поредния гръм и излезе на улицата. Отвори чадъра си, но на срещният вятър го обърна и Ива направи две крачки назад. За миг светнаха огромни прожектори, които я заслепиха. После огромна сила се стовари върху лявото ѝ рамо и тя помисли, че светкавицата я заковава към земята. Не можеше да помръдне. Чадърът се изскубна от ръката ѝ и заподскача по тротоара. От торбата се изтърколиха няколко портокала и се плъоснаха в близката локва, подобно на новоизлюпени патенца, които се учат да плуват. Ива искаше да се засмее, но лицето ѝ се нагърчи като центрофугирано плисе. Направи опит да настигне чадъра, коленете ѝ се подсякоха и тя падна назад.

Видя един мъж в униформа, който се надвесва над нея. Ива дори не успя да изпищи. Последното, което мярна, преди да загуби съзнание, бе, че полицаят рови в чантата ѝ. Сигурно ѝ подхвърля наркотици. Сънят ѝ се превърна в реалност. Трябваше да избяга... После... Сега не можеше... Кошмар! Трябваше да се събуди...

Комисарят от сектор „Убийства“ Михаил Донов, по-известен на всички като Мишо Мишената, усети неистовото желание да грабне огромен чук и да удря дотогава, докато телефонът му се побере в солницата. Но той само се присегна и натисна продължително бутона. Мелодията на джиесема промърмори обидено за сбогом и комисарят облекчено въздъхна.

– Виж поне кой е – тихо прошепна жена му Мария.

– Няма значение – процеди през зъби мъжът.

– Може да се обаждат за детето – продължи тя, като леко се надигна от нара.

– Не, слънчице. Ако се обаждаха за малката, щяха и на теб да позвънят – прошепна нежно Мишената, обърна се към жена си и я прегърна. Погали косите ѝ, целуна я по челото и продължи: – Спи, слънчице...

Мария се сгуши до него и след малко Мишената чу равномерно ѝ дишане. Златна жена имаше.

А от три дни – и тихо спокойствие сред пъстрата есен на Балкана. Оставиха малката при баба и дядо ѝ и решиха да прекарат няколко дни в планината. Най-сетне генерал Пецов се смили над комисаря и го пусна през октомври в отпуска. Мария избра Жеравна, а Мишената се влюби в селцето след края на последния завой. Имаше усещането, че се е върнал сто-двеста години назад във времето. След огромните средства за реставрация от седемдесетте години на миналия век Жеравна изглеждаше като наскоро построено възрожденско градче. Избраха квартирата заради огромния чардак. В планината през октомври беше студено, но не и на южния склон на Балкана. Проблемите му останаха далече, далече... Някъде из полето, задръстено с ходещи тикви и говорещи кратуни.

Мишената не успя отново да заспи и започна да ругае наум този, който го беше събудил. Нямаше значение кой е той. Спомни си как преди време един луд убиец винаги му звънеше с точен час за смъртта на жертвите си.

Не издържа и се измъкна от леглото. Взе дрехите си, откачи якето от закачалката и излезе на чардака. Стори му се, че температурата на въздуха устремно се цели в нулата. Той бързо се облече, потропвайки с крака по пода. Беше забравил чорапите си. Ще издържи някак си. Пое дълбоко въздух и го задържа в гърдите си повече от необходимо-

то. Сигурен е, че тук ще дойде да умре. На чист въздух и мирис на хризантеми.

Слезе внимателно по стъпалата, като пристъпваше в края им, където скърцането бе по-тихо. Отдалечи се от къщата и едва тогава включи телефона си. Беше малко след полунощ. Мамка му! Седем обаждания от генерал Пецов и пет от централата. Невероятно! Невъзможно! Мишената започна да обикаля в кръг около хризантемите. За да му звъни генералът лично, явно ситуацията е извън контрол. Какво ли може да се е случило в полето? Бунт, революция, военен преврат, граждански размирици, масово убийство? Не се сещаше за други сериозни причини. Вярно е, че от три дни не е слушал новини и не е гледал телевизия, но затова пък се чувстваше толкова прекрасно.

Мишената изруга тихо и набра номера на генерала. Винаги ще се намери една кратуна, която да дрънчи на кухо в неподходящ момент. Май не се отнасяше за Пецов. „Знае ли човек...“ – помисли комисарят, докато очакваше отсреща да му се обадят.

– Донов, ако знаеш откога ти звъня.

Мишената чу бодрия глас на шефа си и веднага съжали, че е набрал номера.

– Къде си? – повиши тон шефът му.

– Където искам. Забрави ли, че съм в отпуска? – измърмори троснато полицаят.

– Прекратявам отпуската ти.

– По телефона ли? – изръмжа Мишената.

– Остави формалностите – помирително изрече генералът, но продължи с началнически тон: – Бягай веднага в болницата!

– Защо?

– Жената на нашия депутат е простреляна.

– Кой е нашият депутат? – ехидно попита комисарят.

Пецов не криеше партийните си пристрастия. Преди време за малко той самият да стане депутат, но му се размина. Учудващо е, че все още удържаше началническият пост при новото правителство.

– Как кой? – ядоса се генералът и извика: – Румен Караков, разбира се.

– Ясно – отвърна Донов и отново се направи на луд: – Коя негова жена са бумнали? Първата или последната?

– Кхм... – и генералът го наруга. После продължи по-спокойно: – Сегашната жена на депутата.

– А тя какво прави в нашия град?

- Питай я сам.
- Ама тя жива ли е? – изненада се Мишената.
- Жива е, разбира се. Само е простреляна в лявото рамо – поясни генералът.
- Е, аз тогава за какъв чеп съм ти? Изпрати ѝ цветя по куриер!
- Донов, не забравяй с кого говориш! След двадесет минути искам доклад от болницата!
- Ако ме вземат с хеликоптер, може да ти докладвам и по-рано.
- Що? Ти не си ли в града? – изненада се Пецов.
- Сякаш някой обичаше да прекарва отпуската си в малкия служебен апартамент.
- Не съм. На върха на Големия баир съм – изрече Мишената с надеждата генералът да го отпише.
- По дяволите! Ами сега? Кого да изпратя?
- Ти иди. Нали я познаваш? – предложи почти миролюбиво комисарят.
- Познавам я, обаче и аз съм надалеч... След един час искам доклад от теб! Оправяй се както можеш! – и генералът затвори телефона си.
- Плъсък началнически задник! – изкрещя Мишената по посока на полето.
- Сепна се, че може да събуди цялото село, и останалите ругатни ги изрече шепнешком. Въртеше се в кръг около хризантемите и псуваше тихо и неуморно, докато напълно се разсъни.

4

Румен Каракоров се събуди от дразнеж автомобилен клаксон, който проби дупка в лявото му ухо. Изправи се и се огледа недоумяващо. Беше заспал в колата си и явно несъзнателно е натиснал волана. По предното стъкло се стичаха вади вода и той по навик пусна чистачките. Опита се да пробие с поглед тъмнината, но не се виждаше нищо. Пусна фаровете и разбра, че се намира на безлюден коларски път наред полето. Нямаше спомен как се е озовал тук.

Повдигна рамене и усети, че се е схванал. Явно доста е поспал. Колко ли е часът? Погледна към таблото, но то

бе тъмно. „Мътните го взели!“ – помисли си той и този път осъзна, че поговорката се отнася в буквален смисъл за него. Пороят отвън го беше довялъкъл на това непознато и пусто място, а джипис системата не работеше от вчера.

Всъщност не можеше да бъде сигурен кой ден е днес... Пусна радиото на колата и изчака известно време, докато чуе, че часът е малко след полунощ в събота. Губеха му се цели десет часа.

Румен Каракоров се опита да възстанови събитията от вчерашния ден, поне доколкото ги помнеше... Вчера бе петък, ден за парламентарен контрол. Завъртя се в сградата на Народното събрание, колкото шефът на парламентарната им група да го забележи, и се измъкна навън. Потегли към избирателния си район, откъдето за втори път получи депутатски мандат.

Каракоров беше парашутист, спуснат директно от партийната централа. Отначало местните кадри направиха слаб опит за протест, но после се примириха с него и дори го включиха в своите игри. Наскоро той дори купи една прилична вила на безценица в полите на Балкана, за да демонстрира пред електората приобщаването си към този регион. Необходим популизъм, ако иска да получава депутатска пенсия след още един-два мандата. Все пак беше само на петдесет и шест години.

Кърфишек се оказа скандалът по повод втория му брак, сключен в разгара на предизборната кампания миналата година. Местните симпатизанти на партията бързо преодоляха разочарованието си от моралните устои на своя депутат, когато опознаха втората му съпруга. „Лили е прекрасна жена“ – помисли си той. Макар да идваше рядко с него в провинцията, тя успя да омагьоса провинциалния елит. Дори и вилата бе до голяма степен подарък за нея, не за него.

Всъщност вчера Каракоров бързаше към провинцията заради Лили, която от две седмици беше там. Тя го убеди, че трябва спешно почистване на вилата им, ако искат да прекарат коледната ваканция на депутатата там. Той предпочиташе да отлетят към някоя екзотична дестинация, но Лили беше категорична – ще прекарат коледните и новогодишните празници в малкия провинциален град. Румен не можеше да устои на желанието ѝ, въпреки че през първата си депутатска година бе пробвал този вариант и едва не умря от скука.

Вчера тръгна от софийския си апартамент към единайсет и не успя да избегне задръстванията. След като мина Балкана, движението се разреши и депутатът изпита удоволствие от шо-

фирането. На разклона за Троян видя малко момиче, облечено в червено яке, което отдалеч му махаше да спре. Румен намали скоростта, за да огледа малката магистралка. Дори се поколеба дали да не звънне, за да я приберат съответните органи. Такова малко дете да проституира! Тъкмо я отмина, когато забележа, че момичето е с огромен сак в краката си. Каракоров се поколеба за миг, спря рязко и даде заден ход. Открехна леко стъклото откъм страната на детето.

– Моля ви, вземете ме! Премръзнах тук! – изплака момичето.

– За къде пътуваш?

– За къщи... Пуснаха ни в грипна ваканция... От Железарци съм... Едно село зад Търново...

– Защо не пътуваш с автобус?

– Изтървах го – и момичето вирна брадичката си нагоре.

– Не ти вярвам. Къде е сводникът ти? – грубо попита депутатът, като се огледа във всички посоки.

– Скрих го в багажа си. Върви си по пътя, Стар трек! – девойчето грабна тежкия сак и се обърна кръгом.

– Какво каза? – провикна се Каракоров, като свали напълно стъклото.

– Убитак! Умреляк! – продължи на висок глас момичето.

– Качвай се и пусни плочата отначало! – каза депутатът, като сам се изненада от решението си.

Момичето рязко се извърна, Каракоров кимна и то отвори задната врата, като хвърли мръсния си сак върху седалката. Хлопна силно задната врата, а после се настани отпред до него. Когато потеглиха, девойчето озадачено го погледна и тихо пита:

– Какво означава: „Пусни плочата отначало“?

А сега момичето беше изчезнало...

Румен Каракоров погледна първо до себе си, а после към задната седалка. Нито момичето, нито сакът бяха в колата. Депутатът понечи да излезе, но дъждът го отказа и той затръшна вратата на автомобила. Трябваше да върви, а после ще си спомни къде е оставил детето...

Запали автомобила, но не успя да потегли. Форсира двигателя и разбра, че облива депутатския мерcedes с кал. Май бе затънал в някаква локва. Трябваше да повика помощ, но не откри телефона си в сакото. Огледа се за куфарчето с документите. Беше изчезнало.

Явно момичето, което взе на стоп, бе обикновена крадла. А изглеждаше съвсем обикновено девойче, облечено в дънки, маратонки и червено шушляково яке. Русолявата ѝ коса бе вързана на конска опашка, нямаше грим по лицето, гривни, обеци или дупки по носа и устата. Не помнеше цвета на очите ѝ, ако трябваше да го опише на полицаите. Тя не му каза името си, а и той не настояваше. Само някои от думите, които момичето използваше, му звучаха напълно непознати. Явно бе изостанал от съвременния жаргон. Каракоров се опита да си спомни какво си говореха, за да отсее поне част от лъжите ѝ.

– Къде учиш? – попита я той.

– В керамичния техникум в Троян...

– Ръцете ти още не са загрубели... – продължи депутатът, като хвърли поглед върху нежната ръка на момичето, в която то държеше запалена цигара.

– Когато стана истинска професионалистка, тогава може да се случи. Сега съм още в началото на кариерата си.

– Добре казано! – отвърна той, а си помисли, че детето е все още в началото на обучението си. Имаше време да мисли за кариера.

Депутатът бе убеден, че момичето няма навършени петнайсет години. Каква ли професионалистка щеше да стане на двацет! Тя явно го беше упоила, без той дори да се усети. Сигурно, когато отбиха в „Болярската изба“ и тя го помоли да ѝ купи сок. Той купи две бутилки, остави ги на масата и излезе да звънне на Лили. Не успя да се свърже с жена си, върна се при момичето и на две глътки изпи течността. Вероятно крадлата е сложила вътре нещо. Но как е карал до това място, без да има спомен...

Май Каракоров се оказа един глупак на средна възраст. Подмамаи го невинната детска красота, въпреки че не притежаваше педофилски мераци. Трябваше да потегля. Да се добере до вкъщи, а после ще се заеме с малката крадла.

5

– Отвори очи! Хайде, Лили, отвори очи!

Ива трепна с клепащи, но не успя да изпълни настойчивото нареждане.

– Идва в съзнание. Спокойно, Лили, всичко ще бъде наред!
– продължаваше гласът.

– Аз... – опита се да отговори Ива, но мъчителен спазъм в гърлото попречи на звука да излезе от устата ѝ.

– Лили, простреляна си в лявото рамо. Повърхностна рана, Лилия... Отвори очи! Какво хубаво име имаш! Лилия...

Не говореха на нея, но Ива чуваше гласът до ухото си. Спокоен, но и натрапчив. Пречеше ѝ да се съсредоточи. Изведнъж я повдигнаха нагоре и после усети, че полита надолу. Ива се уплаши и понечи да се хване за нещо... Не успя и отвори очи.

– Добре дошла, хубавице! – чу отново спокойният глас, идващ отляво.

Ива извъртя очи натам и видя възрастна жена, а зад нея – висок, посребрен мъж. Други двама тъкмо излизаха през вратата. Всичките бяха облечени в бяло.

– Къде... – прошептя Ива.

– В болницата си, Лили. Опасното мина – продължи жената.

– Видя ли кой стреля по теб? – намеси се и мъжът.

Ива не реагира. Мерна пред погледа си портокали, които цопваха в огромна локва.

– Скоро отново ще се радваш на живота. Мъжът ти след малко ще е тук. Предполагам поне... – отново започна да я успокоява медицинската сестра.

– Мъжът ми? – уплашено изшептя Ива.

– Няма страшно. Ще си спомниш всичко.

– Защо не мога да говоря? – на срички изгъркори ранената.

– От упойката е. Ще мине – обади се отново лекарят.

Ива трябваше да си спомни бързо. Мразеше се, ако не можеше да контролира ситуацията. Затова попита:

– Кой ден е днес?

– Петък. Всъщност вече е събота. Няма още два часа сутринта – отговори услужливо сестрата и продължи: – Докараха те към един след полунощ. Простреляли са те пред хранителния магазин във „Вароша“. Доста далеч от вашия дом. Една от продавачките ни се обади.

Ива затвори очи. Дано да млъкнат за малко, за да може да оправи хаоса в главата си. Наистина беше в денонощния магазин. Излезе навън в дъжда и после... Бягащ от нея чадър, луднали портокали и огромен мъж в униформа, който мачка чантата ѝ.

– Чантата! Къде е чантата ми? Искам си чантата! – зашептя Ива и направи опит да се изправи. Трябваше да извади оттам подхвърления наркотик, ако не иска да я арестуват.

– Спокойно. В шкафчето е – каза сестрата и отново я натисна върху леглото.

– Дайте ми я. Моля ви! – през сълзи промълви Ива.

Медицинската сестра и лекарят се спогледаха озадачено. Жената се наведе, извади от шкафчето чантата и се поколеба какво да прави с нея.

– Дайте ми я... тук – примоли се отново Ива, като направи опит да се присегне със здравата си ръка към собствеността си.

– Всичко е на мястото си. Нищо не е взето – обидено каза сестрата.

– Оставете ме сама – проплака отново Ива.

Лекарят и сестрата само повдигнаха рамене.

– Ако имате нужда от помощ... Ето там е звънецът – завърши сестрата, преди да излезе.

Ива леко се надигна, подпря се на дясната си ръка и отвори чантата. Не посмя да я изсипе върху леглото, защото можеше някой да влезе, преди самата тя да е открила наркотика. Започна припряно да рови, но не откри никакви найлонови или хартиени пакетчета. Не се стърпя и изтръска чантата върху леглото. Чисто беше. Никакви наркотици. И все пак тя не си въобразяваше. Полицаят държеше в ръцете си нейната чанта. Слагаше нещо вътре или търсеше нещо. Момичето започна внимателно да прехвърля предметите. Парфюм, ключове... Нейните бяха, доколкото можеше да прецени. Отвори червилото, огледа го внимателно, извади дори капсулата и отново го сглоби. В несесера ѝ имаше дамска превръзка и два презерватива за неочаквани случаи. Документите в портмонето ѝ бяха там. Нищо необичайно. Може да я е подвело въображението или старият кошмар, който понякога я навестяваше неочаквано. О-о-о! Парите ѝ бяха изчезнали. Гадно ченге! Проклет мародер! Майната му! Да влачи! Изобщо не може да я изненада. Това да е от него. Ще го преживее.

Тъкмо да се отпусне облекчено назад, Ива се сети, че сестрата се обръщаше към нея с друго име – Лили, Лилия... Може би я бъркаше с някого. Не, явно е говорила на друга жена наоколо. Нямахме никой в стаята. Тя беше сама. И все пак... Ива не издържа и извади документите си. Лична карта, шофьорска

книжка, кредитна карта, дебитна... Данните върху документите съвпадаха – рождена дата, месторождение, очи, ръст, особени белези, дори номерата на кредитните карти. Тя беше на снимките. Но нейният образ носеше името на красиво цвете.

6

Двамата мъже се срещнаха на уговореното място. Тук брегът на язовира бе равен и открит. Можеха да ги наблюдават отвсякъде, но нямаше да видят нещо необичайно. Двама рибари в началото на съботния ден. Разговорът между тях трудно можеше да бъде проследен, тъй като говореха шепнешком, а разстоянието помежду им бе не повече от пет метра.

- Песоголавецът разбра ли ситуацията? – попита Магарока.
- Да.
- Реакцията му?
- Спокойна.
- Разследване?
- Възложи го на мен – отвърна Силния.
- Предвидим е.
- Както винаги.... А Агнето? – попита на свой ред Силния.
- Там всичко е по план.
- Куриера?
- Изработен е отвсякъде. А сега?
- Кратък отдих, а после отново атака. Изчезвай дотогава.

7

Все нещо беше запомнила от Учителите. Сега Нещото кресеше отвсякъде: „Ива, ти си в капан!“ Нямаше време за повече анализ. Тя се надигна, събра отново боклуците в чантата си и отметна завивките. Беше напълно гола, ако не броеше превръзката около лявото ѝ рамо. Огледа наоколо. Вратата на болничното шкафче беше притворена и вътре нямаше дрехи. В краката ѝ бе прилежно сгъната нощница, а на закачалката до вратата бе провесен вълнен болничен халат. Бавно се изправи и усети надигащата се вълна в корема си. Притвори очи и започна да диша дълбоко. Гаденето отслабна. „Не си

слаба, от упойката е... Ще се справиш... И този път ще се справиш..." – говореше си наум Ива.

Но не можа да се справи с обличането на нощницата и я остави на леглото. Тръгна бавно към вратата и откачи халата. Облече го, като стегна здраво колана около кръста си. Чантата постави под мишницата на простреляната си ръка. Беше боса. Ще се справи. Отвори вратата и се огледа – празен коридор със силно луминисцентно осветление. Асансьорът бе на не повече от двадесет метра. Тоалетната се намиреше в срещуположния край. Ако я спрат, ще каже, че се е объркала. Всъщност нищо няма да каже. Просто трябва да бяга.

Придвижи се бавно до асансьора, като се подпираше на ребрата на парното. Натисна копчето и няколко секунди чакаше да побъркаха. Представи си как асансьорната врата се отваря и излизат две ченгета, които ѝ закопчават белезниците. Или просто я прострелват и продължават надолу към изхода.

Нямаше никой в асансьора и Ива облекчено въздъхна. И този път ще успее да избяга. Влезе вътре и натисна копчето за партера, вместо за приземния етаж, както смяташе първоначално. Няма значение. Ще излезе през централния вход на болницата. Ако изобщо можеше да излезе... Нещо огромно препречи изхода, когато асансьорът спря и вратата се отвори. Ива погледна нагоре и изтръпна. Чакаше я полицаи. Беше огромен, облечен цивилно, с праметнат шлифер през лявата си ръка. И все пак беше полицаи. Ива ги познаваше дори по миризмата, а ченгето срещу нея току-що бе взел душ. Подушваше го от метър.

– Моме, ще слизаш ли, или ще се качваш? – избоботи полицаят.

Ива кимна неопределено с глава и излезе от асансьора. Мъжът влезе в кабината и я изпълни изцяло. „Четирима в един“ – помисли си Ива, когато вратата се затвори. Тя изчака, за да провери предположенията си. Асансьорът спря точно на третия етаж, от който тя тъкмо се беше спуснала. Нямаше грешка. Полицаят Йети идваше за нея.

8

„Лудостта броди в мрака..." – помисли Мишената за босоногото момиче, което излезе от асансьора. И продължи да раз-

съждава по този коловоз: „Сигурно и някой луд е стрелял по жената на депутата. Може да иска едноминутна слава на екрана срещу легло и храна на държавни разноски за четвърт век. Ако е насочено срещу Избраника на народа... Не ми се мисли отсега. Съвсем лудна тоз народ!“

Полицаят излезе от асансьора. Познаваше разположението на хирургичното отделение и се запъти направо към стаята на дежурния лекар. Празна беше. Явно целият екип се суетеше около височайшата простреляна. Мишената се поколеба за миг и се насочи към стаята, в която се залежаваха ВИП пациенти. Без да почука, влезе вътре. Докторът и сестрата стреснато го погледнаха.

– Къде е потърпевшата? – без предисловие попита полицаят.

Двамата медици се спогледаха и лекарят гузно отговори:

– Изчезна.

– Как? – изумено попита Мишената и погледна към затворения прозорец. Не му се вярваше да е скочила от третия етаж.

– Не знам – отвърна хирургът, като присви рамене.

– Дайте отначало! – подкани ги комисарят.

– Приета е малко след полунощ – започна докторът. – Рентгеноскопията...

– Накратко и без много-много медицински термини – прекъсна го Мишената.

– Накратко – обидено продължи медикът, – жената е с повърхностна огнестрелна рана в горната част на лявото рамо. Куршумът само е близнал рамото.

– Къде е куршумът?

– Няма куршум. Не е изваждан от нас. Вероятно се е забил някъде около мястото на стрелбата.

– Ясно. А пациентката кога изчезна?

– Оставихме я за не повече от пет минути – започна да се оправдава дежурната сестра.

– В съзнание ли беше?

– Да. Излезе от упойката, след като санитарите я поставиха върху леглото.

– Каза ли кой е стрелял по нея?

– Попитах я, но не отговори – отвърна докторът.

– Да имаше нещо странно в поведението ѝ?

– Хората реагират по различен начин... – започна отново лекарят.

– А тя как реагира? – отново го прекъсна Мишената.

– Поиска си чантата – обади се тихо сестрата. – Мно-
го настоятелна беше.

– Какво имаше в чантата ѝ?

– Нищо особено – обичайните дамски принадлеж-
ности – отговори отново сестрата.

– По-точно?

– Документи, червило, презервативи... Сетих се! – извед-
нъж се оживи жената. – Нямахте пари в чантата. Уж съпруга на
депутат, а няма пари! Как тогава е пазарувала в магазина?

– С кредитната си карта – подхвърли хирургът.

– Може първо да е ограбена – предположи сестрата.

– Знае ли човек... – отвърна Мишената, но отбеляза наум
този факт. После продължи: – Някой да я е посещавал?

– Не сме видели – смутолеви докторът.

– А депутатът завъртя ли се тъдява?

– Не е идвал – отсече сестрата.

– Може да не ви се е обадил – промърмори полицаят.

– Мисля, че се страхува от съпруга си – изведнъж смело
продължи жената.

– Защо?

– Когато ѝ казах, че мъжът ѝ скоро ще дойде, тя тогава се
уплаши и поиска чантата си. Да не би да е заради презервати-
вите вътре? Не знам. Може да си въобразявам... – сконфузено
изрече накрая жената.

– Знае ли човек... – подхвърли любимата си фраза комиса-
рят и продължи с въпросите: – Как беше облечена?

– Не бяхме ѝ сложили още нощницата. Ето я тук. Но хала-
тът липсва.

– Искате да кажете, че е избягала гола, само по халат?

– И друг път се е случвало. Таксиметровата стоянка е отсре-
ща. Качат се на някое такси и бягат – оправда се лекарят.

– Как изглежда депутатската съпруга? – сети се изведнъж
Мишената.

– Красавица. Сигурно няма тридесет – неясно защо въздъх-
на докторът.

– Синеока? – припомни си комисарят момичето от асан-
сьора.

– С големи сини очи и с боядисани кичури. Но естествено
къдрава. От онези, дето имат африканска прическа – намеси се
отново сестрата.

– Аз тази мома я видях наскоро – и Мишената тихо изруга.

- Де да беше мома... – отново въздъхна хирургът.
– И жена става – съгласи се по мъжки полицаят.

9

– Карай! – изграчи тихо Ива, като се вмъкна в таксито и дори заключи вратата от страх, че може да я изхвърлят.

– Къде? – прозя се шофьорът и разтърка очите си.

Ива посочи със здравата си ръка тъмнината пред тях.

След като потегли право напред, шофьорът отново хвърли поглед върху жената и прецени, че май не е съвсем в ред. Рошава и съвсем боса. Доколкото той можеше да прецени, тя нямаше нищо под болничния халат. Да избяга гола в този студ! Не е негова работа. Стига да му плати. И как стиска чантата си в ръце!

– От операционната маса ли скочи? – попита мъжът.

Ива му хвърли недоверчив поглед, но не отговори.

– Къде да карам?

– Из града... – промърмори жената, като премести до край плъзгача на парното. – И помълчи малко. Трябва да помисля...

– Имаш ли пари?

– Достатъчно – отвърна приглушено Ива и се извъртя почти с гръб към шофьора.

Имаше пари в сейфа на сексшопа, но трябваше да помисли дали е безопасно да отиде до магазина. Можеше да я чакат там или в квартирата. Ако знаеше кои са тези, които я искат мъртва... И най-важното – с какво им пречи? Къде е нагазила пак блатото?

Нещо не се връзва... Ако искаха да я убият, униформеният, който се надвеси над нея, можеше да я довърши. Тя не видя дали той носеше оръжие, но и не чу изстрела, с който беше ранена. Мушна ръка подхалата си и опипа раненото си рамо. Явно упойката все още действаше в областта на раната, защото Ива усети само леко парене.

Не, не искат да я убият. Вероятно е въпрос на сплашване. Освен сексшопа, тя не притежаваше нищо. Дори нямаше дом. От две години се беше покрила в този малък град и се чувстваше спокойна. Не кроеше планове за бъдещето, нямаше мъж около себе си. Дори не искаше да мисли какво точно иска. Живееше от ден за ден, прекарваше по дванадесет часа в магазина и притежаваше малко спестени пари.

– Вече навъртя за образа на поета – изсумтя недовошно таксиметровият шофьор.

Пари. Трябваше да плати на шофьора. Ива тихо му каза, без да се извърта към него:

– Спри пред някой банкомат.

– Нямах ли пари в чантата ма, откачалке? – изрева изведнъж мъжът, като рязко наби спирачки. Хвана я за раненото рамо, за да я обърне към себе си. Ива толкова мъчително изпищя, че мъжът се отдръпна стреснато назад.

– Раната... на рамото – през сълзи от болка проплака Ива и леко разхлаби яката на халата, за да може шофьорът да види превръзката.

– Съжалявам – промърмори мъжът.

– Спри пред банкомат.

– Коя е твоята банка? – гузно попита той.

– Няма значение – отвърна мъчително Ива и се облегна на здравото си рамо върху седалката.

Шофьорът потегли. Ива притвори очи, но не можеше да се концентрира. Стори ѝ се, че обикалят в кръг около градския площад. Явно сметката продължи да нараства в геометрична прогресия. Няма значение. Поне в колата беше топло. И все пак не изтърпя и попита спътника си:

– Изчезнаха ли банкоматите от този град?

– Не. Просто търся подходящ за теб – оправда се таксиджията.

Ива се опита да се извърти към него, но болката в лявото рамо се усили. Явно упойката започна да отшумява.

– Ще ми се банкоматът да е близо до улицата, за да не вървиш дълго боса – поясни той и продължи: – Да няма стъпала, щом си оперирана. Такива работи... Няма да ти взема повече пари. Дори съм изключил брояча – изговори бързо последните думи шофьорът.

– Благодаря – успя само да прошепне Ива.

– Ето. Този мисля, че става – каза мъжът и спря автомобила.

Ива се огледа и видя, че банкоматът е залепен за сградата на общинската администрация. Бе на не повече от три метра от паркирания автомобил.

– Да дойда ли с теб? – смутолеви водачът.

– Няма да избягам – промърмори жената, като отвори вратата на колата.

– Ако искаш нещо да помогна... – измънка колебливо той.

– Хвърли ми един ескимоски екип отгоре. Нямах ли поне одяло?

– Съжалявам. Отдавна вече не го правя на задната седалка. – засмя се мъжът.

– Ама ти правиш ли го изобщо? – подхвърли неочаквано грубо Ива и веднага съжали. Въпреки това не искаше да се извини.

– Откачалка! – мъжът изумено поклати глава и изруга.

Отвън нахлу студен вихър и Ива започна да трепери. Трябваше да се справи. Бързо се приплъзна от автомобила навън и дотича до банкомата. Извади дебитната карта и я постави вътре. Едва тогава се сети, че документите ѝ бяха изчезнали. Картата бе на жената с нежно име и образ на ранена кучка. Ива реши да я пробва, но преди това се огледа, за да види откъде може да избяга, ако я подгони шофьорът. Пред нея бе старият хотел, отстрани – градският площад, а зад гърба ѝ – варовиковата стена на общината. „Боса през площада...“ – Тя промени думите на старата песен, но дори не ѝ дойде наум да запее. Тогава спътникът ѝ наистина щеше да е прав, че е откачалка. Обърна се назад и го видя, че е излязъл от колата и не откъсваше поглед от нея.

Нямаше друг изход. Ива набра най-високата сума, после цифрите на нейния ПИН код. Ако играеше хазарт, щеше да заложи 1:101, че картата ще бъде отхвърлена. Само след девет секунди разбра, че ако бе заложила в тази ситуация, щеше да загуби цяло състояние. Машината изплю парите и ѝ върна картата. Тъкмо да се върне към колата, Ива се сети нещо. Отново плъзна картата в отвора, но този път избра опцията „баланс по сметка“. Когато погледна числото на екрана, очите ѝ станаха толкова големи и толкова разногледни, колкото езерата Байкал и Балатон, събрани заедно върху избеляла квадратна кърпичка. В сметката си Ива вече имаше десетократно повече от своите действителни спестявания.

10

– Вълчицата се обади.

– Какъв е проблемът? – попита Силния.

– Наближава целта, но не е стигнала още.

– Не е ли подготвила резервен вариант?

– Направила го е. Не е сигурна дали ще сработи.

– Куриера къде е?

- Още е по пътя.
- Вълчицата трябва да го изпревари на всяка цена.
- Ако не успее?
- Ще трябва да се намесиш.
- Как?
- Елегантно и по твой избор – и Силния затвори.

11

Костюмът му натежа от полепналата кал, докато се опитваше да подпре с камъни гумите, за да измъкне автомобила от локвата. Едва когато излезе на главния път, Румен Каракоров се успокои. Включи парното, което го стопли и изсуши калта по скъпарския му костюм. Първата табела, която зърна в светлината на фаровете, му показа, че има трийсетина километра до града.

Наближаваше три сутринта, когато депутатът паркира автомобила пред вилата. Навсякъде беше тъмно. Нарочно остави колата на пътя, за да не събуди жена си, докато отваря гаража и намества вътре мерцедеса. Измъкна се навън и потрепери от студената октомврийска утрин.

Бавно се качи по стълбите и откри под голямата саксия резервния ключ. Отключи и светна в предверието. Под краката му изшумоля хартия. Наведе се и вдигна от теракотения под голям плик. Тежеше. Върху плика бе написано неговото име. Нищо друго – нито адрес, нито град. Депутатът отвори плика и отвътре изпаднаха няколко снимки. Отново се наведе и ръцете му се разтрепераха, докато ги вдигаше от земята. На всички фотографии бе той и момичето, което бе взел на стоп. А на последната снимка момичето бе проснато отгоре върху капака на неговия мерцедес. Дънките и гащичките му бяха смъкнати до глезените. Якето липсваше. Пуловерът бе задигнат нагоре и покриваше част от лицето. Но това, което се виждаше, недвусмислено показваше, че момичето не е живо. Изведнъж Румен спря да мисли. Образът на мъртвото момиче заподскача пред погледа му, но той не разбираше, че ръцете му треперят със същата честота, с която гейша вее ветрилото си в летен ден по пладне.

В този момент звънецът на входната врата му прозвуча като безкрайна артилерийска канонада. Каракоров се стресна. Нима толкова скоро са разбрали? Пое дълбоко дъх, мушна снимки-

те под едно списание на жена си и отиде да отвори. На вратата стоеше огромен полицај. Спомняше си го от едно съвещание за престъпността в региона.

– Добро утро, господин Каракоров – любезно поздрави полицајат и продължи:

– Аз съм комисар Михаил Донов от сектор „Убийства“.

– Кажете – бързо каза депутатът и се опита да пхне небрежно ръцете си в джобовете на панталона. Страхуваше се, че всеки момент ще се издаде, ако полицајат види тактуващите му в неправилен ритъм ръце.

– Случило ли се е нещо с вас? – загрижено попита Мишената.

– Какво имате предвид? – наежено отвърна Каракоров.

– Костюмът ви...

– Току-що се прибирам от София. Затънах в една локва и едва успях да се измъкна. Нищо особено – припряно започна да се оправдава депутатът.

– Не успях да ви открия по телефона – подхвърли Донов.

– Сигурно съм го забравил в София.

– Тогава не знаете... – многозначително подхвърли Мишената.

– Какво трябва да знам? – попита депутатът, като преглътна няколко пъти.

– Жена ви е простреляна тази нощ.

Мишената усети проблисък на облекчение в погледа на депутата, а после искрен ужас. Каракоров избъва няколко въпроса наведнъж, като застъпваше отделните думи:

– К’во? Кой е стрелял? Що? Къде е?

– Спокойно. Тази вечер е простреляна в лявото рамо пред денонощния магазин. Нищо сериозно – отвърна не съвсем убеден Мишената и продължи: – Оказана ѝ е медицинска помощ. Но е изчезнала от болницата.

– Как изчезнала? – ужаси се депутатът. – Чакайте малко. Сигурно е тук.

– Едва ли – подхвърли небрежно Мишената.

Депутатът не го чу, защото вече се качваше по стълбите към втория етаж. Отиде до спалнята на жена си, но видя закачен с магнит лист. Въпреки това бавно натисна бравата, но беше заключено. Взе внимателно листчето с почерка на жена си, прочете го и въздъхна облекчено. Върна се в хола при полицајя и припряно му каза:

– Жена ми е тук. Вижте сам...

Лора
Лазар

Каракоров му показва написаното, а полицаят го прочете на глас:

„Няма нищо страшно. Не ме буди, защото взех приспивателни. После ще ти обясня всичко...“ – Мишената помълча малко и попита: – Имате ли представа защо жена ви е избягала от болницата?

– Тя ненавижда болничната обстановка – успокоено занарежда депутатът и поясни: – Майка ѝ е починала след дълго боледуване в болница. Лили винаги е казвала, че предпочита да умре, но да не лежи и един ден в болница, дори и да прилича на приказен палат.

– Разбирам – отвърна Мишената, но нищо не разбираше. – Имате ли врагове?

– Не. Защо?

– А жена ви?

– Какво говорите? – изуми се по-възрастният мъж. – Тя е прекрасна! Питайте когото искате.

– А какви са вашите отношения с нея?

– Отлични – съдържано отговори депутатът.

– Жена ви има ли основания да се страхува от вас? – продължи настъплението Мишената.

– Какво говорите? – повтори Каракоров и неохотно поясни: – Меденият ни месец продължава повече от година. Сигурно е станала грешка.

– Каква грешка? – наостри уши комисарят.

– Объркали са я с друга жена.

– Знае ли човек... Все пак трябва да говоря с нея.

– Моля ви, не я будете! Не е престъпница, нали?

– Трябва да оформя протокола – настоя Донов.

– Аз ще ви се обадя, когато се събуди. Става ли?

– Не е по правилник – промърмори Мишената, чийто отпусък бе прекратен посред нощ заради оная, която сега спокойно спи горе. – Опитайте се да я събудите – отново настоя той, но усещаше, че действа на инат. Всъщност никак не му се занимаваше със среднощните истерии на простреляна и надрусана ВИП персона.

Депутатът го изненада. Мишената очакваше от Каракоров да прояви засегнатата гордост на народен избраник и да посочи на полицая изхода към улицата. Вместо това мъжът просто му даде знак да седне на дивана и отново се качи на втория етаж.

Полицаят се просна на дивана и се огледа. Наоколо миришеше на пари, по-точно – на много пари. Сложните извивки на архитектурната мисъл показваха най-доброто, което можеше да се предложи. Холът бе раздвижен на различни нива с обособени кътчета в различни нюанси на зеленото. Висока бяла камина от варовиков материал създаваше впечатлението за уют в най-широката част на хола. На пода пред нея бе поставена истинска мечка кожа, доколкото той можеше да прецени. Имаше скромна етажерка с книги, огромен плазмен екран на стената срещу дивана. Няколко картини с неясни петна на зелен фон допълваха впечатлението за модерен лукс. Мишената само въздъхна, когато приключи непрофесионалния оглед на любител естет. Ослуша се, но не се чуваше шум от горния етаж. Той стана и нервно се разходи из стаята. След малко депутатът се върна и тихо каза:

– Съжалявам, не успях да я събудя.

– Да пробвам аз, а? – повиши тон Мишената.

– Моля ви, толкова е преживяла тази нощ! Оставете я да се наспи.

– Трябва да напиша протокола – ядно промърмори полицаят.

– Ако трябва да ви помогна? Ще се обадя на генерал Пецов – услужливо предложи Каракоров.

– Не – рязко каза полицаят и тръгна към външната врата.

– В лявата ръка, казвате... – замислено изрече депутатът, като вървеше след полицая.

– В лявото рамо – без да се обърне, изрече Мишената.

– Все тая. Сега милата нищо няма да може да прави – тъжно промълви Каракоров.

– В какъв смисъл? – заинтригувано попита Мишената.

– Левичарка е.

12

Ива подаде пет банкноти на шофьора и попита:

– Стигат, нали?

– И до Варна ще те закарам, ако искаш.

– Просто изчезни! – просъска тя.

– Чакай! Как ще се прибереш у вас така? – Мъжът изглеждаше изненадан.

– На два крака – троснато отвърна Ива и му обърна гръб.

– Студено е бе, момиче! – настоя шофьорът, искрено загрижен.

– Не ме мисли. Просто изчезвай! – Последната реплика тя просто я изкрещя, без да се обръща.

Мъжът запали колата и тръгна бавно и успоредно на улицата. През отворената все още врата той подвикна:

– В кое отделение лежа?

– В лудницата, не разбра ли досега?

– Друга откачалка ли те нарани?

– Позна.

– Да те закарам поне донякъде? – отново настоя таксиметровият шофьор.

– Не се кахъри за мен. Ще се справя. – Този път тихо каза Ива.

– Странна птица си. Не искаш помощ.

– Винаги се справям сама – бавно и отчетливо изговори момичето.

– Затуй си го докарала дотук – поклати ядно глава шофьорът.

– Махай се! Пречиш ми! – Ива почти се навря в автомобила, преди да изсъска думите.

– Откачалка! Язък за красотата ти! – Шофьорът се пресегна и затръшна вратата на колата.

Ива изчака, докато той обърне и се скрие зад ъгъла. Пустотата наоколо ѝ подежда успокояващо. Безлюдният площад от варовикови и мраморни плочи, черните прозорци на общината и областната администрация, старият хотел, чиято лампа на входа едва мъждукаше в нощта, създаваха у Ива илюзорната представа, че е сама в града. Усещаше краката си залепнали за тротоара. Трябваше да се махне оттук.

Погледна към сградата на хотела и идеята ѝ хрумна неочаквано. Пресече улицата, заобиколи хотела и намери служебния вход. Беше заключен. Върна се отпред и влезе в слабо осветеното помещение. Огледа се. Дървената ламперия по стените напомняше повече за планинска хижа, отколкото за хотел в центъра на града. Диванът, масичката и фотьойлите може би са били модерни през шейсетте години на миналия век. Явно собственикът на хотела разчиташе единствено на местоположението на сградата, защото липсваха следи дори от освежаващ ремонт. На

рецепцията нямаше никой. Вероятно дежурната администраторка е полегнала отзад в служебната стая.

Ива взе една регистрационна бланка и попълни с усилие и лява ръка графите в нея. Погледна екрана на компютъра, натисна „ентер“ и попълни данните от картата в съответните полета на монитора. Тя взе името от подхвърлената в чантата ѝ лична карта, но останалите данни си ги измисли. Избра си свободната стая на третия етаж в дъното на коридора в близост до аварийния изход. Дори взе ключа от мястото му и пъхна пари в чекмеджето на администраторката. Замисли се за миг и се пресегна към ключа за служебния вход.

Ива отвори смело вратата с табелка „Само за служители“ и внимателно огледа коридора. Вляво от нея бе стаята на чистачките, после следваха стаите на администраторите на хотела. Тя натисна леко бравите на вратите. Само стаята на чистачките бе отключена. Влезе вътре и се взря в тъмнината. Не усети чуждо присъствие. Отвори стенен гардероб и я лъхна силната миризма на дезинфекционни препарати. Започна да опипва вътрешността на гардероба. Откри найлонови торбички, няколко чифта чехли, кърпи и престилки. Достатъчно. Ива омота около краката си найлоновите торбички, obu едни чехли, нави около тялото си три хавлиени кърпи и облече една работна престилка. Отгоре сложи вълнения болничен халат. Искаше още топлина. Опипа наоколо, но не откри одеяло върху малкото диванче. Явно чистачките не даваха нощни дежурства.

Ива се придвижи до дъното на коридора и тихо отключи служебния вход. Навън все още беше тъмно. Тя внимателно превъртя зад себе си ключа.

Според официалните данни на хотела една жена на име Лилия бе пренощувала в хотела, а после бе забравила да върне ключа на регистратурата. „Лили, Лили, не ти ли хареса старият хотел? Ти ли окраде стаята на чистачките? Ако изобщо съществуваш...“ – помисли си Ива. Свирна тихо с уста и за първи път тази нощ устните ѝ наподобиха бледо копие на усмивка.

локва, а в блато от недоумение. Въпросите се завъртяха из главата му подобно на пумпал в ръцете на истерично хлапе. Още нищо не знаеше, за да отговори на основния въпрос: „Кой стреля по жената на депутата?“ Можеше да тръгне по няколко коловоза, но нямаше гаранция, че локомотивът няма да влезе в тунел без изход. Първи коловоз – по него минава най-редовният маршрут. С две думи – Каракоров е стрелял по жена си, за да се отърве от нея. Мотиви? Ревност, любов? После ще се разберат. Кое беше особеното? Депутатът няма алиби. Приличаше на полудяло диво прасе, което се е чесало в близката локва. А уж е пътувал по магистралата с депутатския си мерцедес. Не пасва. Освен това той беше видимо изненадан от новината за стрелбата. Не може да се провери дали изобщо тя е позвънила на мъжа си след раняването, след като е забравил телефона си в София. Много набързичко се е изнесъл Каракоров от столицата, щом си го е забравил. Ами ако някой иска спешно да му позвъни? И все пак полицейският инстинкт му нашепна, че Каракоров се страхува. Много се страхува от нещо. Но то не беше свързано с жена му. А с какво? Още един въпрос без отговор.

Мишената влезе в служебния автомобил и отпусна седалката назад. Доникъде не стигна разследването. То всъщност не е започнало. Ще трябва ченгето да изчака депутатската съпруга да се наспи, след като се е надрусала с приспивателни. А после може и да благоволи да го приеме. Всъщност едва ли нещо съществено ще му каже. „Не видях... Не чух...“ Сигурно дори няма да лъже. Ами ако знае кой е? Не, тогава не би била толкова спокойна. След такава случка коя нормална жена ще избяга гола от болницата, ще глътне сънотворни и изобщо няма да ѝ пука! Жалко, че не успя да я разгледа добре, когато се разминаха в асансьора.

Явно Мишената трябва да ровичка в копанката на депутата. И да се надява да не се изцапа самият той. Особено щом генерал Пецов нюха зад врата му. Това го подсети, че трябваше да докладва на шефа си. Комисарят погледна часовника си. Не, няма да му се обади още. Нека Пецов се гърчи, докато се упражнява да прави метани пред депутата. По-вероятно генералът вече е прозвънил на депутата.

Да му провали така отпуската! Заради някаква... Стоп. Не познава жената на депутата, така че да не я обижда предварително. Прозорците на партерния етаж угаснаха и вилата потъна

в мрак. Мишената вдигна седалката и реши да потегля. Нямаше смисъл да замръзне, докато чака Спящата царица да се събуди.

Полицаят се пресегна към ключа и по навик хвърли последен поглед към вилата на депутатата. Стоп! Усети някакво движение край стената. Може би депутатът е излязъл от задния вход. Но къде иска да отиде? Не, човекът бе по-дребен, строен и облечен в тъмни дрехи. Само това можеше да прецени комисарят. Стана му повече от интересно. Много бързо, почти професионално тъмната сянка се хващаше за увитите клони на лозницата и се издърпваше нагоре към терасата на втория етаж. Мишената имаше усещането, че гледа танца на японски нинджа в треторазряден холивудски филм. Той се поколеба какво да предприеме. Дали да изскочи веднага от автомобила и да извика: „Полиция!“, или да изчака малко, съвсем малко... Довери се на интуицията си и не мръдна. Сянката се прекачи през перилата на терасата, промъкна се към балконската врата и се приплъзна вътре. Мишената очакваше всичко друго, само не и ярката светлина на лампите в стаята. После осветлението стана приглушено и почти интимно. Вероятно от нощната лампа, която скоро също угасна. Нямаше викове, нямаше кръсъци. Явно тайнственият гост бе очакван от депутатската съпруга.

„Не може да се събуди, а? Ясно. Любовна среща през нощта. Под носа на народния избраник. Евтини номера на улицица! – Мишената изпсува наум. – Така е, когато дърт пръч си вземе млада коза. Рогата му растат, а той мисли, че се е надървил другаде“ – помисли си той и запали автомобила.

14

Трябваше да мисли като тях. Какво очакваха от нея? Да избяга от болницата. Направи го, макар и инстинктивно. Тогава все още не можеше да мисли трезво. Обаче действията ѝ в хотела ще ги изненадат. После трябва да си отиде вкъщи или поне те ще мислят така. Все пак е ранена. Значи изненадата за нея я чака вкъщи. А магазинът? Надяват се, че в този момент няма да се сети за него. Ако правилно разсъждава, трябва първо да отиде в магазина. А ако бърка, изненадата ще е там. Ще рискува.

Ива тръгна към сексшопа. Намираще се в гараж през два блока от квартирата ѝ. Беше разположен на ъгъла на

сградата, така че всеки да може да влезе вътре, без да го видят, дори и ако специално го следят. Сякаш човекът е завил зад ъгъла, а не е хлътнал в магазина. Единствено светещият надпис „Към върха“ показваше, че гаражът е преустроен в магазин. А кръгчето с нечетлив надпис: „над 18“ насочваше към вида на стоката. Надписът нарочно не се четеше ясно. Все пак основната клиентела на Ива бяха тийнейджъри, толкова любопитни да отхапят рано от забранения плод, че вече бяха преситени от класиката. Постоянно искаха нещо различно и тя се опитваше да удовлетвори сексуалните им напъни с нови играчки.

Спомни си последните две хлапета вчера. Вмъкнаха се вътре и първо погледнаха през щорите към улицата. Вероятно за да се убедят, че никой не ги е видял. После започнаха да оглеждат стоката с широко отворени очи. От време на време се сбутваха и се кикотеха. Девственици отвсякъде! Ива търпеливо чакаше да я забележат, като прелистваше едно списание. Ако бързо им зададеше досадния въпрос: „С какво мога да ви помогна?“, обикновено клиентите се стряскаха и се изнизваха от магазина. Обаче хлапетиите не бързаха. Оглеждаха стоката, сякаш се намират на посещение в Дисниленд. Всичко им беше интересно. Ива се изправи и хлапетата отвориха онемели уста, когато я видяха. По-високото се съвзе бързо, приближи се до щанда, като изтърси неочаквано:

– Вземи си кака, да те отрака.

– Намекваш ли ми нещо? – сериозно каза Ива, но ѝ се искаше да прихне.

– Няма ли практически занятия тук? – попита пак дългунчето.

– Да ти приличам на даскалица? – отвърна му Ива.

– Де да бяхте! – въздъхна момчето и продължи: – Всеки път щях да бъда в час.

– С какво да ви помогна, млади господа? Искате ли презервативи?

Момчета се спогледаха несигурно.

– Ще ви подаря два. – Ива им подаде презервативите. – Миришат на ягода.

– Алергичен съм към ягоди – каза по-дребното хлапе и остави бързо презерватива на щанда.

– А към лимони?

– Много са кисели – отвърна пак то.

– Няма да го ядеш. Портокали, каисии, праскови... Тук да не плод-зеленчук? – почти се ядоса Ива.

– Нека да е портокали – засрамено отвърна дребосъкът.

Ива смени презерватива и ги подкани:

– Айде, бягайте да ги пробвате! И не им слагайте вътре вода!

– Ще те сънувам тази нощ – замечтано нагло, но и искрено каза по-високото момче.

– Като си легнеш довечера, сложи си качулката. Иначе мама ще разбере, че имаш мокри сънища – подхилна се тя.

– Вече го знае – измърмори засрамено хлапето.

Момчетата бяха на вратата, когато тя им подхвърли:

– И все пак сте прави за каката. Не я търсете, тя сама ще ви намери!

– Може и така да е – отвърна дългучът. – Но докога да чакам?

– Търпение, търпение! – засмя се Ива.

Стигна блока и погледът ѝ бавно се придвижи по всички етажи и прозорци. Не светеха и тя не регистрира никакво движение. Озърна се, но беше сама на улицата. Погледна към гаража. Изглеждаше по същия начин, по който го беше оставила снощи. Придвижи се бавно към него. Молеше се само да не са поставили взрив. Нямахше да го усети, докато не литнеше във въздуха. Опипа катинара на металните врати. Не беше прерязан. Намери ключовете в чантата и отвори. Наскоро беше смазала пантите, защото от блока се бяха оплакали, че чуват посред нощ режещ шум, който ги събужда, когато затваря магазина си. Отвори металната врата и пак се спря. Вътрешната врата бе видимо цяла и недокосната. Не можеше да разбере дали някой е влизал вътре. Май за двете години в този град бе забравила някои от правилата. Не беше оставила белег, по който да разбере дали е имала нечакан гост в магазина. Жалко. Трябва да рискува. Отвори втората врата и бързо се шмугна, за да изключи алармената инсталация. Светна и се огледа. Всичко изглеждаше наред. Ще вземе парите и ще се измита оттук. Внимателно набра комбинацията и отвори бавно вратата на сейфа. Парите и документите ги нямаше. Сейфът беше празен. Почти празен. Само един пистолет се беше намърдал вътре незнайно как.